

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený JUDr. Janem Matějčíkem, advokátem se sídlem Politických vězňů 98, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2007, č. j. OAM-10-384/LE-C09-C09-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2007, č. j. 47 Az 29/2007 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanoveného advokáta JUDr. Jana Matějčka **se určuje** částkou 4800,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2007, č. j. OAM-10-384/LE-C09-C09-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádný relevantní důvod, pro který mu

bylo možno mezinárodní ochranu udělit. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až v době svého zajištění, poté co mu bylo uloženo správní vyhoštění z České republiky pro nelegální pobyt na území ČR, podání žádosti tak dle soudu směřovalo pouze k vyhnutí se hrozícímu vyhoštění. Podle krajského soudu měl žalobce během správního řízení dostatečnou možnost se k celé věci vyjádřit, pohovoru byl přítomen tlumočník a žalobce tak nebyl žádným způsobem zkrácen na svých právech. Krajský soud je toho názoru, že žalobce návratem do země původu nebude nijak ohrožen na svém životě, svobodě či důstojnosti ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Žalobci rovněž nehrozí pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod nebo diskriminace z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů dle § 12 zákona o azylu. Krajský soud má za to, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval správně, opatřil si všechny pro rozhodnutí relevantní důkazy, tyto bez důvodných pochybností správně vyhodnotil a na základě takto zjištěného skutkového stavu ve věci správně rozhodl v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí odpovídá požadavkům na ně kladeným správním řádem (§ 67 až § 69 správního řádu) a rovněž vychází z okolností daného případu, které jsou v rozhodnutí dostatečně podrobně zdůvodněny a lze proto na jeho obsah plně odkázat.

Rozsudek Krajského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností, v níž argumentoval důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele krajský soud po právní stránce nesprávně posoudil důvody mezinárodně-právní ochrany podle § 12 zákona o azylu, kterou požadoval. Stěžovatel je přesvědčen, že u něho existují důvody mezinárodně-právní ochrany vyjádřené v ust. § 12 písm. b), konkrétně se stěžovatel obává ohrožení na životě, na osobní svobodě a důstojnosti od vyděračů, kteří jej vydírali před jeho odchodem z vlasti. Stěžovateli sice není známo, z jakých přesných azylově relevantních důvodů vůči němu vyděrači postupují, avšak je přesvědčen, že jeho nevědomost v tomto směru není pro rozhodnutí věci důležitá, podstatná je sama existence stěžovatelem tvrzeného vydírání. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud zjistil skutkový stav věci toliko pouze formálně, neboť ani blíže nezjišťoval, zda stěžovatelova tvrzení o vydírání jsou pravdivá. Dále stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající podle něho v nedostatku důvodů rozhodnutí s tím, že tato mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o

kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje na tu okolnost, že pokud je žádost o mezinárodní ochranu klasifikována jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, je tím vyloučeno udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a do důvodů obsažených v tomto ustanovení nemohou v řadě případů účinně směřovat ani jednotlivé body následně podané žaloby či kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 – 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS). Otázkou zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutích, viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 59, publikovaným pod č. 181/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud judikoval: *„Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu (pozn. soudu – míněn zákon č. 71/1976, správní řád, ve znění pozdějších předpisů), má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“* Namítá-li i přesto stěžovatel obavy z vydírání ze strany soukromých osob v zemi původu, pak je zapotřebí poukázat na to, že tato tvrzení byla již předmětem množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, námátkou lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, www.nssoud.cz, zdejší soud v nich zaujal jednoznačné stanovisko ohledně irelevance vydírání ze strany soukromých osob jako důvodu pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, navíc za situace, kdy stěžovatel nevyužil ani možnosti obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány ve vlasti.

Námítka stěžovatele ohledně tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je pak uvedena natolik nekonkrétně, že se jí nemohl Nejvyšší správní soud zabývat. Kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb.

NSS.; dále lze k této problematice odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 – 40, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 4200 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 27. 5. 2008. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu